

B- LAND

Насърчаване и укрепване на уменията за развитие на бизнеса в селските райони

Модул 3

Правни аспекти на предприемаческата дейност

Разработен от Университета на Тесалия, гр. Волос, Гърция

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Обучителни резултати

Ниво според Компетентностната рамка (ИР1): високо

След приключване на обучителния модул, вие ще придобиете знания и умения за:

- ✓ навигиране в законодателните аспекти на ЕС;
- ✓ разбиране на приложимите закони и наредби, регулиращи вътрешния пазар на Европейския съюз;
- ✓ приложение на основните принципи на законодателството и правната рамка на ЕС;
- ✓ приложение на правилата за свободно движение на стоки и тяхното въздействие върху търговията в страните от ЕС;
- ✓ разбиране на политиките на ЕС и тяхното влияние върху външната търговия и инвестициите;
- ✓ разбиране на начините, по които можете да оспорвате неадекватно законодателство на ЕС.

1. Въведение в правото на ЕС

1.1 Историята на ЕС - променяща се Европа

Приложимите договори са Договорът за Европейския съюз (ДЕС) и Договорът за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС). Текущата версия на договорите е съгласувана от държавите-членки в Лисабон. Ето защо е прието договорът между държавите-членки на ЕС да се нарича още Договорът от Лисабон.

След края на опустошителната Втора световна война, усилията на държавите са насочени към гарантирането на това да няма повече войни в Европа. Във връзка с това през 1946 г. е основан Съюзът на европейските федералисти, която днес може да бъде наечена мозъчен тръст.

Подобни идеи стоят и зад създаването на редица международни организации, като Организацията на обединените нации (ООН), Международният валутен фонд (МВФ), Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ), както и особено важните за Европа Съвет на Европа и Европейска конвенция за правата на човека. След създаването на Европейската общност за въглища и стомана през 1952 г., в резултат на Римските договори през 1957 г. са основани Европейската икономическа общност и Европейската общност за атомна енергия. Първата основна ревизия на тези договори е направена през 1987 г. с Единния европейски акт, а през 1993 г. и 1999 г. са направени последващи ревизии по силата на договорите от Амстердам и Маастрихт, последвани от Договорът от Ница през 2003 г. Настоящата версия на ДЕС и ДФЕС е приета по силата на Лисабонския договор от 2009 г.

1.2 Институциите на ЕС

Следните институции на ЕС са посочени в чл. 13 на ДЕС: Европейският парламент, Европейският съвет, Европейската комисия, Съветът, Съдът на Европейския съюз, Европейската централна банка и Сметната палата. Разпоредбите относно функционирането на тези институции са включени в чл. 13 - чл. 19 на ДЕС. Освен тези институции има и други, като Европейския омбудсман, пред който гражданите и организациите в ЕС могат да обжалват относно административни злоупотреби.

1.3 Европейският съд

В чл. 19 е обяснено, че съдебната власт се нарича събирателно Съд на Европейския съюз. Европейският съд осигурява спазването на правото при тълкуването и прилагането на договорите. Състои се от Съд, Общ съд и специализирани съдилища. Пример за специализиран съд може да бъде Съдът на публичната служба на ЕС, който разглежда трудови спорове, свързани със служителите на ЕС. Европейският съд е най-висшата съдебна инстанция на Европейския съюз.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

1.4 Договори на Европейския съюз

Можете да намерите основните договори на следните линкове:

Договор за Европейския съюз:

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:12012M/TXT>

Договор за функционирането на Европейския съюз:

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:12012E/TXT>

2. Източници и методи

2.1 Въведение в източниците на правото на ЕС

Понастоящем, повечето от публикациите на ЕС са достъпни безплатно онлайн. Официалният вестник на Европейския съюз (ОВ) е официалният бюлетин на Европейския съюз, отразяващ законодателството на ЕС и други официални документи на институциите, органите и агенциите на ЕС. Публикува се всеки ден от вторник до събота на официалните езици на ЕС и се предлага в различни формати. Серията L съдържа основно вторично законодателство, като регламенти, директиви, решения и препоръки. Серията С съдържа информация от основните институции като известия, насоки, съобщения, резолюции, становища, съвместни декларации, подготвителни актове и резюмета на съдебни решения.

Всички документи са лесни за намиране в правната база данни на EUR-Lex. Това е безплатна онлайн база данни, достъпна на всички официални езици. Базата данни се актуализира всеки ден. В EUR-Lex можете да намерите и Официалния вестник. Имайте предвид, че от 1 юли 2013 г. електронното издание на Официалния вестник в EUR-Lex съдържа официалната информация за консолидираното законодателство, подготвителните актове, законодателната история и съдебната практика на ЕС в pdf формат.

Друга полезна база данни може да бъде намерена на интернет страницата на Съда на Европейския съюз. Предлага се безплатно на всички официални езици на ЕС и съдържа информация за делата на Европейския съд, Общия съд, Съдът на публичната служба на ЕС, становища на генералния адвокат, бележки и съобщения за пресата относно нови дела.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Не на последно място, функционира и изключително подробен сайт на Европейския съюз, където можете да намерите много подробна информация и документи. Европейският съюз има традиция да публикува почти всичко онлайн и уебсайтът е преведен на всички официални езици.

2.2 Съдебна практика

Ще разгледаме съдебната практика на Европейския съюз, как да търсим дела, ще обясним номерата на делата и как да търсим в документацията.

Нека да разгледаме един пример: C-341/05, случаят Laval. Буквата ни показва, че това е дело от Съда на Европейския съюз, номерът 341 е серийният номер и накрая е посочена годината. Номерът се определя според постъпването в съда, а годината показва кога е започнало делото. Ако видите T или F пред номера, това е дело или от Общия съд, или от Съда на публичната служба.

Съвсем наскоро беше въведена нова система за цитиране и номериране на делата. ECLI е новият европейски идентификатор на съдебната практика. Номерът ECLI е число, което ще включва както европейските, така и националните съдилища, и се очаква да подобри средствата за търсене на съдебна информация.

Случаят Laval има следния номер: ECLI EU:C:2007:809. Първо е посочен кодът на държавата, следван от кодът на съда, постановил решението, а накрая е даден поредният номер на делото. Поредният номер е във формат, който се определя от всяка държава-членка. Може да се състои от до 25 буквено-цифрови знака. За да потърсите случая, използвайте базата данни, която можете да намерите на уебсайта на Съда на Европейския съюз.

2.3 Документи на Комисията

Ще разгледаме различни документи на Комисията. Тези документи се публикуват по различен начин. Предложенията за ново законодателство се публикуват в поредицата документи на COM, където се публикуват официални документи на комисията. Други важни документи, например известия, се публикуват само в официалния вестник. Някои документи се публикуват само на страницата на Комисията. COM документите могат да бъдат намерени в EUR-Lex. Можете да търсите документи на началната страница, като попълните годината, номера и вида на документа. Комисията изготвя и други документи, като например доклади за изпълнението. Те невинаги се публикуват по един и същи начин. Ако искаме да потърсим последният документ за въвеждането на дадена директива, най-добре да използваме търсачка, например Google.

2.4 Онлайн ресурси

- Официален уебсайт на ЕС: http://europa.eu/european-union/index_en
- EUR-lex - Обща база данни за законодателството на ЕС: <http://eur-lex.europa.eu/homepage.html>
- Curia - Съд на Европейския съюз: http://curia.europa.eu/jcms/jcms/j_6/en/
- Харта за основните права на Европейския съюз:
http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv:OJ.C_.2016.202.01.0389.01.ENG
- Официален вестник: <http://eur-lex.europa.eu/oj/direct-access.html>
- Междунституционално ръководство за изготвяне на публикациите:
<http://publications.europa.eu/code/en/en-000100.htm>
- Официални новини от ЕС: https://europa.eu/newsroom/home_en
- Страница на Европейската комисия: https://ec.europa.eu/commission/index_en

3. Икономически свободи

3.1 Вътрешен пазар

Съгласно чл. 26 на ДФЕС, „Съюзът приема мерките, предназначени за установяване или осигуряване на функционирането на вътрешния пазар.“ И продължава: „Вътрешният пазар обхваща пространство без вътрешни граници, в което свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали е осигурено в съответствие с разпоредбите на Договорите“.

Развитието на вътрешния пазар може да бъде разделено на различни етапи на икономическа интеграция. Започвайки от зона за свободна търговия, която по-късно се превърна в така наречения митнически съюз, в началото всичко е насочено към свободното движение на стоки и премахването на различните бариери пред търговията. Със създаването на митническия съюз започна хармонизирането и на други фактори между страните-членки, като производство, капитал, работна сила, услуги и др. В резултат на това, тези фактори също са включени в договорите и заедно формират вътрешния пазар на ЕС. Някои от принципите, първоначално формулирани за свободното движение на стоки, се възприемат и за останалите фактори. Следва да се отбележи, че икономическата интеграция не спира със създаването на вътрешния пазар. За да се постигне пълна икономическа интеграция е необходим икономически и паричен съюз, което включва фактори като въвеждането на обща валута, контролирана от централен орган или хармонизирането на фискалните политики, например данъчното облагане. Тази последна стъпка се разглежда като противоречива в някои държави-членки и дори общата валута, еврото, е приета само от 19 от настоящите 28 държави-членки, като страни като Швеция или Дания все още използват собствените си валути.

3.2 Свободно движение на стоки

Свободното движение на стоки е регламентирано от чл. 26 и чл. 28 - чл. 37 от Договора за функциониране на Европейския съюз. Смесът на Митническият съюз е регламентиран в чл. 28 до чл. 33 на ДФЕС. ЕС начислява митнически такси на външната си граница, които на територията на ЕС не са разрешени. Това произтича от разпоредбите на чл. 28 и чл. 30 от ДФЕС, които забраняват митата върху вноса и износа и таксите с равностоен ефект. Прилага се и за такси с еквивалентен ефект. Същото се отнася и за стоките за износ, тоест таксата е забранена, ако се прилага само за изнесена стока.

3.3 Свободно движение на хора

Правната рамка, която обхваща свободното движение на хора, се определя от първичното право, вторичното право и съдебната практика, т.е. от решенията на европейските съдилища. Приложимият първичен закон е принципът на недискриминация, съдържащ се в чл. 18 от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и чл. 20 до чл. 25 на ДФЕС. Правилата за гражданство на ЕС са регламентираны в чл. 20 - чл. 25, а свободното движение на работна сила - в чл. 45 - чл. 48 на ДФЕС. На следващо ниво, най-важните правила са регламентираны в Регламент 492/2011 относно свободното движение на работници в рамките на Съюза и в Директива 2004/38/ЕО относно правото на гражданите на Съюза и членовете на техните семейства да се движат и пребивават свободно на територията на държавите-членки, т. нар. Директива за гражданите или гражданските права.

Това включва правото да се приемат действително направени предложения за работа и свободното движение на територията на държавата-членка, както и пребиваването в държава-членка с цел наемане на работа в съответствие с разпоредбите, уреждащи заетостта на граждани на тази държава. Не на последно място, хората имат правото да останат на територията на държавата-членка, след като е са били наети в съответната държава, при условията, регламентирани в законодателството на ЕС.

3.4 Свобода на установяване

В чл. 49 на Договора за функциониране на ЕС Article 49 е регламентирана забраната за ограничения върху свободата на установяване на граждани на държава-членка на територията на друга държава-членка. Тази забрана се прилага също и по отношение на ограниченията за създаване на търговски представителства, клонове или дъщерни дружества от граждани на всяка държава-членка, установили се на територията на друга държава-членка. Свободата на установяване включва правото на достъп до и упражняване на дейност като самостоятелно заето лице, както и да се създават и ръководят предприятия, в частност дружества.

Член 54 и чл. 55 на ДФЕС гарантират, че свободата на установяване се отнася и до фирми, създадени в съответствие със законодателството на държава-членка. Сходни разпоредби по отношение на свободата на установяване са включени и в чл. 51 и чл. 52.

Друг важен елемент от свободата на установяване, от значение както за физическите, така и за юридическите лица, е гаранцията по отношение на свободата на установяване, включваща правото на закупуване, експлоатация и прехвърляне на недвижимо или лично имущество, както и правото на получаване на заеми, и достъп до кредитиране.

3.5 Свободно движение на услуги

Свободното движение на услуги е регламентирано в чл. 56 - чл. 62 от Договора за функциониране на ЕС. Освен това, вторичното законодателство на ЕС гарантира свободното движение на услуги в рамките на ЕС. Основната идея е следната: самостоятелно наети лица или компании, които легално упражняват дейността си в дадена държава-членка, да могат да извършват тази дейност в друга държава-членка. Свободата на установяване защитава правото на самостоятелно заетите лица и компаниите да създават бизнес в държава-членка по установен и сигурен начин. От друга страна, свободата на движение на услуги защитава правото временно да се предлагат услуги в друга страна-членка, като фирмата остава в собствената си страна. Член 51 на ДФЕС не се прилага за услуги, отнасящи се до специфични дейности и функции, упражнявани от публичната власт, както и за национални мерки, ограничаващи свободата за предоставяне на услуги.

3.6 Свободно движение на капитали

Свободното движение на капитали е сред най-важните материални елементи и основните свободи на правото на ЕС. Свободното движение на капитали е регламентирано от разпоредбите на чл. 63 - чл. 66 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Свободното движение на капитали се разглежда като важна основа на единния пазар в допълнение към останалите свободи. Свободното движение на капитали допринася за икономическия растеж и насърчава използването на еврото като международна валута. Освен това, то е необходимо за въвеждането на еврото и за развитието на икономическия и паричен съюз. С въвеждането на еврото всички останали ограничения за движение на капитали между страните-членки биват премахнати.

В допълнение, Директивата за капитала бе изменена, за да включи и мерки, свързани с дългосрочното отпускане на заеми за търговски сделки и покупки на ценни книжа, които не се търгуват на фондовата борса. Примери от съдебната практика относно движението на капитали включват преки инвестиции, инвестиции в недвижими имоти, операции по обезпечение и други гаранции, финансови заеми и кредити, както и наследство, подаръци и дарения.

3.7 Онлайн ресурси

- Сайтове на Европейската Комисия за свободното движение на хора:

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=457>

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=26&langId=en>

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=465&langId=en>

- Практическо прилагане на разпоредбите на ЕС от датското правителство:

https://www.nyidanmark.dk/enus/coming_to_dk/familyreunification/family_reunification_under_eulaw/family_reunification_danish_nationals_under_eu-law.htm

- Участие на работниците - ЕС (обобщение на случаите):

<http://www.worker-participation.eu/Company-Law-and-CG/ECJ-Case-Law/Daily-Mail>

4. Прилагане на правото на ЕС и съдебен контрол

4.1 Прилагане на правата на ЕС на национално ниво

Съществуват различни първични и вторични законодателни документи на ЕС, които могат да предоставят определени права или да налагат задължения както на физически лица, така и на компании. Това може да бъде, например правото на равно заплащане или правото на справедлив съдебен процес. В зависимост от вида на закона, той може да бъде приложен на национално ниво. Но какво се случва, ако това прилагане е направено неправилно или ако националните администрации и съдилища не го прилагат правилно или не прилагат съответните разпоредби на правото на ЕС. Следва да се отбележи, че страните-членки са длъжни да направят това в съответствие с чл. 4, подраздел 3 от ДЕС и принципите на честно сътрудничество. Европейските съдилища определят три основни механизма за гарантиране на прилагането на правото - пряко приложение, косвено приложение и отговорност на държавата.

- Прякото приложение е се състои във възможността правните норми да се прилагат директно пред националните съдилища.
- Косвеното приложение представлява задължение на националните съдилища да тълкуват националното законодателство в съответствие с правото на ЕС. Това е алтернативен начин, използван когато не е възможно пряко действие.
- Отговорността на държавата е приложима, когато физически лица или компании са претърпели щети поради това, че тяхната държава-членка е в нарушение на правото на ЕС. Такива щети могат да бъдат възстановими при определени условия чрез иск за обезщетение от вашата собствена държава-членка.

4.2 Казус

В известния случай с Франкович, работодателят на Франкович започва производство за ликвидация, докато част от заплатата му все още не е изплатена. Съгласно директивата на ЕС за защита при несъстоятелност, служителите имат право да им бъдат изплатени обезщетения за вреди за компенсиране на претърпените загуби от гарантиращите органи, действащи на национално ниво. Проблемът се състои в това, че Италия не е приложила тази директива.

Как би могъл г-н Франкович да използва правата си в ЕС? Може би чрез пряко приложение? Съответните разпоредби на директивата, обаче, не отговарят на условията за пряко приложение на законодателството на ЕС. Може би чрез косвено приложение? За съжаление, нито едно национално законодателство не може да се тълкува по смисъла на директивата в конкретния случай. Италианското законодателство не позволява да се предявяват иски за обезщетение срещу законодателя. В този случай съдът постановява прилагането на отговорността на държавата, което задължава държавата-членка да изплати обезщетение за вредите, причинени на лица или компании, когато държавата-членка е отговорна за нарушаване на правото на ЕС.

Причината за това е ефективността на правото на ЕС. С други думи, когато лицата биха могли да разчитат само на пряко или косвено приложение на правото на ЕС пред националните си съдилища, но не и да искат обезщетение за причинените щети.

Прякото приложение е само минимална гаранция, но отговорността на държавата е доста по-голяма. Тя действа като решение или санкция за държава-членка, която не е успяла да приложи законите на ЕС, така че да можете да разчитате на отговорност от страна на държавата независимо от прякото или косвеното приложение на правото на ЕС и е приложима както за държавни, така и за частни служители, за разлика например от косвеното приложение.

4.3 Оспорване на законодателен акт на ЕС

Защо някой би искал да оспорва законодателен акт на ЕС?

Може би в случаите, когато това налага определени задължения на съответната компания, които я поставят в неизгодно положение спрямо конкуренцията, или в случаите, когато са налице дискриминационни условия.

Основните разпоредби се съдържат в чл. 263 на ДФЕС и се отнасят до пълно или частично оспорване на законодателен акт на ЕС, като целта е да бъде обявен за недействителен.

В него ясно се посочва, че всеки законодателен акт на която и да е от институциите на ЕС може да бъде преразгледан, т.е. всеки регламент, директива или решение, които имат задължителни правни последици. След това втората алинея дава различните основания за преразглеждане. Във втора алинея са посочени различните основания за преразглеждане.

Поради каква причина можете да оспорвате законодателен акт на ЕС? Това може да бъде например, ако ЕС не е имал необходимата компетентност да действа или е направил това въз основа на неправилно правно основание.

Най-важният въпрос обаче е дали наистина имате право да заведете иск. Нарича се основание. Като физическо лице или собственик на компания, следва да се обърнете към алинея четири, която съдържа различни възможности. Ако мярката е насочена директно към вас, то тогава винаги имате право. В повечето случаи обаче това не е така. В такъв случай трябва да докажете пряко или индивидуално участие. Прякото участие е наличието на пряка връзка между оспорваното законодателство и щетата на ищеца. Индивидуалното участие е по-трудно доказуемо според критериите на Плауман.

Съществува и друга възможност, извъндоговорната отговорност, която е разгледана в чл. 340 от ДФЕС. Представява еквивалент на държавната отговорност. Действието за извъндоговорна отговорност обаче се извършва на ниво ЕС, така че това е действие за възстановяване на щети. Всички действия, неправомерно наложени от институциите на ЕС или нейни служители, могат да бъдат оспорени по тази процедура, ако са причинили щетите.

4.4 Онлайн ресурси

- Михал Бобек, ‘Прилагане на правото на ЕС в националните законодателни системи’, C Barnard and S Peers (eds), European Union Law (OUP 2014) 140-173, достъпна на: <http://ssrn.com/abstract=2371396>
- Харта за основните права на Европейския съюз:
http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv:OJ.C_.2016.202.01.0389.01.ENG

5 Принципи и институционална постановка

Първо, ще разгледаме разпоредбите в договорите на ЕС, които може да са от значение. Ще разгледаме и институционалната структура в ЕС, и по-специално ролята на различните институции и държавите-членки на ЕС. Те са взаимно свързани, тъй като разпоредбите уреждат институционалното устройство. При повечето, ако не и във всички области на европейското законодателство, има първично право, договори и вторично законодателство, директиви и регламенти. Законът урежда баланса между двете основни страни - самият ЕС, от една страна, и държавите-членки, от друга. Именно тази паралелна постановка определя сложността на системата.

5.1 Седемте основни участници

Във външното измерение на Европейския съюз има седем основни участници.

1. Единият е Европейската служба за външна дейност и върховният представител или накратко ЕСВД. Правното основание за ЕСВД се съдържа в чл. 27 на ДЕС. Целта е да се представи силен съгласуван глас в области извън общата търговска политика. Това не е институция на ЕС, което съответно ограничава нейното влияние и обхват на действие.
2. Европейският съвет, от друга страна, определя бъдещата политика на ЕС и като такъв може да повлияе на важни външнополитически дейности.
3. Съветът е друга основна институция. Съветът по външни работи, който се състои от министрите на външните работи на държавите-членки, разработва външните действия на Съюза въз основа на стратегически насоки, определени от Европейския съвет, и гарантира, че действията на съюза остават последователни.

4. Европейската комисия е ключов играч. Въпреки че специалната генерална дирекция за външни отношения беше премахната и се превърна в ЕСВД, външното измерение на повечето области на политиката означава, че Комисията остава основен играч в тази област. Сферите на търговията, енергетиката и хуманитарната помощ никога не са били прехвърляни на ЕСВД и остават изцяло в ръцете на комисията. Комисията също така представлява ЕС в чужбина, с изключение на общата външна политика за сигурност.
5. Европейският парламент се доказва като много активен играч в областта на външните отношения, от който редовно се търсят консултации и съгласуване. Парламентът трябва да даде своето съгласие, преди Европейският съюз да може да сключи международно споразумение. Това беше очевидно преди подписването на Трансантлатическото партньорство за търговия и инвестиции (ТТИР) със САЩ.
6. Европейският съд също играе основна роля във външното измерение. Една от основните му задачи е да вземе решение за разграничаване на външните компетенции между Съюза и неговите държави-членки. Ето защо решенията на съда по тези въпроси са много важни за институционалния баланс в ЕС.
7. Не на последно място, трябва да се отбележи участието на държавите-членки. Въпреки членството си в ЕС, самите държави-членки са международни участници. Принципът на предоставяне означава, че ЕС може да действа само докато има компетентност за действие. Ако не е налице такава компетентност или има споделена компетентност между ЕС и държавите-членки, държавите-членки са свободни да действат на международно равнище.

5.2 Ред за сключване на нови международни договори

Процедурата е регламентирана в чл. 218 от ДФЕС. Процедурата се ръководи от Съвета, въпреки че Комисията е ключов участник. Комисията започва процедурата с препоръка, като можете да намерите съответния текст в параграф трети. Необходимо е одобрението на Съвета, параграф втори.

Съветът контролира процедурата чрез директиви или консултации (параграф четири). След това Съветът издава разрешение за подписване, съгласно параграф пет. Съгласно параграф шест, Европейският парламент трябва да бъде консултиран в редица случаи.

Съществуват четири категории договори. Има смесени споразумения, което предполага, че както Съюзът, така и неговите държави-членки стават страни по споразумението.

Съществуват споразумения за асоцииране, присъединяване и оттегляне, включващи реципрочни права и задължения, общи действия и специална процедура.

Има договори за присъединяване към международни организации. И не на последно място, има и бъдещи споразумения, сключвани само от страните-членки.

5.3 Правни текстове на Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП)

Член 6

“Без да се засяга бъдещото развитие на съдебната практика, разпоредбите на настоящото споразумение, когато по същество са идентични на съответните правила на Договора за създаване на Европейската икономическа общност, на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана и на актовете, приети при прилагане на тези два договора, се тълкуват за целите на въвеждането и прилагането им съгласно съответната съдебна практика на Съда на Европейските общности, предхождаща датата на подписване на настоящото споразумение.”

5.4 Онлайн ресурси

- Правни текстове на Споразумението за ЕИП, достъпни на: <http://www.efta.int/legal-texts/eea>

Допълнителна литература

- How the European Union works: your guide to the EU institutions, Publications Office, Luxembourg, 2013.
- C. Barnard (2016) “The Substantive Law of the EU: The Four Freedoms”, Oxford University Press.
- Fundamental Rights Protection in the EU Post Lisbon Treaty, by Xavier Groussot.
http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1628552
- Weak Right, Strong Court - The Freedom to Conduct Business and the EU Charter of Fundamental Rights, by Xavier Groussot.
http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2428181
- Paul Craig and Gráinne de Búrca EU Law: Text, cases and materials (newest edition), relevant chapters on enforcement and judicial review.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Какво следва?

- ✓ 5 казуса по темата на модула
- ✓ Оценяване в многоезичното мобилно приложение на проекта

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

БЛАГОДАРЯ ЗА ВНИМАНИЕТО!